

slovenski katoliški shod, ki so ga rodile iste ideje in načela, katera so vodilo in géslo »Katoliško-političnega društva«, ter mu želi mnogo vspeha. Isti nasvetuje, naj bi se zaradi pomanjkanja časa načelnštva vseh šestih odsekov volila »per acclamationem«, stalna komisija za drugi slovenski katoliški shod pa po listih. Izvoljeni so bili v predsedništvo za slovesne shode: Predsednik Fr. Povše, državni in deželni poslanec v Ljubljani, podpredsedniki pa dr. Josip Sernee, odvet. in deželni poslanec v Celju; Gregor Einspieler, župnik in deželni poslanec v Podkloštru; dr. Mahnič, profesor bogoslovja v Gorici; tajniki: dr. Janez Lipold, župnik in deželni poslanec v Šmartnem pri Velenju; komendantar Matej Šervicelj iz Reberce na Koroskem; Fran Robič, c. kr. profesor in državni poslanec v Mariboru; Josip Kompare, dekan v Ospem pri Trstu in zapisnikarji: M. Matek, profesor bogoslovja v Mariboru; Ivan Slavec, stolni vikar pri sv. Justu v Trstu; Franc Treiber, mestni kapelan v Celovcu; Radoslav Silvester, posestnik in trgovec v Vipavi.

V odseke so bili izvoljeni za 1. Odsek: Šola. Predsednik Karol Klun, kanonik, državni in deželni poslanec v Ljubljani; podpredsednika pa Fran Robič, c. kr. profesor in državni poslanec v Mariboru in Gregor Einspieler, župnik v Podkloštru in deželni poslanec ter zapisnikarja: Feliks Stegnar, c. kr. učitelj in deželni poslanec v Ljubljani in Ivan Komljanec, c. kr. profesor v Kočevju.

2. Odsek: Krščanska veda in umetnost. Predsednik Janez Flis, kanonik in dekan v Ljubljani; podpredsednika pa dr. Anton Mahnič, profesor bogoslovja v Gorici in M. Slekovec, župnik pri sv. Marku pri Ptujju ter zapisnikarja: Matej Sitar, kurat v Št. Petru na Krasu in Janez Vurnik, akad. kipar v Radovljici.

3. Odsek: Socijalne zadeve. Predsednik dr. Josip Sernee, odvetnik in deželni poslanec v Celju; podpredsednika pa dr. Janez Lipold, župnik in deželni poslanec v Šmartnem pri Velenju in Fran Košak, župan na Grosupljem ter zapisnikarja: dr. Ivan Krek, stolni vikar v Ljubljani in Fran Petrič, trgovec v Ljubljani.

4. Odsek: Katoliško življenje. Predsednik: Fran Ogradi, opat v Celju, podpredsednika: Karol Hribovšek, kanonik v Mariboru in Jurij Jan, dekan in kanonik v Dolini pri Trstu ter zapisnikarja: Ivan Murnik, trgovec in posestnik v Kamniku in Ivan Pichler, c. kr. okrajni tajnik v p. v Ljubljani.

5. Odsek: Tisek. Predsednik Anton Zupančič, profesor bogoslovja in načelnik »Kat. tiskovnega društva« v Ljubljani, podpredsednika: dr. I. Mlakar, profesor bogoslovja v Mariboru in dr. Josip Pavlica, profesor bogoslovja v Gorici ter zapisnikarja: Franc Treiber, mestni kapelan v Celovcu in Josip Kalin, kapelan v Celovcu in Josip Kalin, kapelan v Mirnem pri Gorici.

6. Odsek: Katoliška narodna organizacija. Predsednik: dr. Ivan Križanič, kanonik v Mariboru; podpredsednika pa dr. Anton Gregoričič, prof. bogoslovja in državni poslanec in Jožef Kompare, dekan v Ospem pri Trstu ter zapisnikarja: Ivan Lavrenčič, župnik v Boštanju in Avgust Sušnik, posestnik v Skofji Loki.

V stalno komisijo za II. slov. katol. shod so bili izvoljeni: dr. Andrej Čebašek, prelat v Ljubljani; Oton Detela, deželni glavar kranjski; Gregor Einspieler, župnik in deželni poslanec v Podkloštru; dr. Anton Gregoričič, prof. bogoslovja, dež. in drž. poslanec v Gorici; dr. Vinko Gregorič, zdravnik v Ljubljani; Jurij Jan, kanonik in dekan v Trstu; Andrej Kalan, stolni vikar v Ljubljani; Karol Klun, kanonik, drž. in dež. poslanec v Ljubljani; Josip Kompare, dekan in župnik v Ospem pri Trstu; dr. Ivan Križanič, kanonik v Mariboru; dr. Janez Lipold, župnik in dež. poslanec v Velenju; Fran

Ogradi, opat v Celju; dr. Fran Papež, odvetnik in dež. odbornik v Ljubljani; dr. Josip Pavlica, spiritual in prof. bogoslovja v Gorici; Fran Povše, vodja kmetijske šole v p., drž. in dež. poslanec v Ljubljani; Ludovik Ravnikar, c. kr. dež. sodnije svetnik v p. v Ljubljani; Fran Robič, c. kr. prof. in drž. poslanec v Mariboru; dr. Josip Srnee, odvetnik in deželni poslanec v Celju; Matija Sila, župnik v Repnem Tabru; Josip Šiška, knezoškofijski tajnik v Ljubljani; dr. Ivan Šušteršič, odvetniški kandidat v Ljubljani in Franc Treiber, mestni kapelan v Celovcu. (Dalje prih.)

Cerkvene zadeve.

Smrt in pogreb č. g. Franca Vrlič, župnika na Stranicaah.

(Konec.)

Za sebe pa gospod niso veliko potrošili. V svojem gospodarstvu bili so prav skromni. Edino kar so imeli, bilo je to, da so se prav radi vozili, toda zmirom le po opravkih. Kakor hitro so svoje reči opravili, so se kar domov povrnili. Vozili so se pa skoraj zmirom sami. Ker je bil konj izpočit, jim je večkrat zdivil. Bili so parkrat v smrtni nevarnosti. Oboleli so vsled tega prav hudo; ozdravili so se pa sami, ker so bili prav dober homeopat. Tega zdravilstva so se naučili od zdravnika v Mooskirchen-u na srednjem Štajarji, ko so bili tam za kaplana. Veliko so se bavili s homeopatijo. Večkrat so pomagali prav izdatno marsikateremu bolniku. V svojem življenju so se tako radi vozili; kdo bi bil mislil, da se še bodo mrtvi vozili? Božja previdnost!

Če še enkrat ocenimo rajnega gospoda kot gospodarja, moramo reči, da so bili varčni, skrbni in vedno delavni, tako da so se popolnoma vresničile besede sv. pisma nad njimi: »Če pa nisi len, tedaj bo tvoja žetev kakor vodnjak (v katerem vode ne pomanjkuje) in uboštvo bo daleč od tebe bežalo«. (Preg. Sal. 6, 11.) — Oglejmo si slednjič rajnega gospoda, kot duhovnika! Tudi kot tak so neumorno delali v vinogradu Gospodovem. V vseh duhovnih opravilih so bili neizrečeno vestni in natančni. Še zdaj, ko jih je dne 3. majnika mrtvoud zadel ob pol enih, so šii ob enih v šolo, ker je bil terek. Da bi bili kedaj daritev sv. maše opustili, to ni nikomur znano; celo zdaj v bolzni, akoravno jim je bilo od zdravnika ostro prepovedano, so razven enega dneva zmirom sv. daritev opravljali. Ta njihova gorečnost pa je izvirala iz njihove učenosti in pobožnosti. Da so bili res učeni, dokaže naj to, da so njih rajni skof Slomšek hoteli imeti za profesorja veronauka na c. kr. gimnaziji v Mariboru. G. Vrlič si pa niso upali prevzeti te častne službe, ker so bili bolhni. — In pobožni so bili. Zaradi pobožnosti so sloveli pri vseh, ki so jih poznali. Kjerkoli si jih videl, bodi-si doma, bodi-si na potu, bodi-si na polju — brevir so gotovo v roki imeli in iz njega molili na pol glasno.

Jezusa v najsvetejšem zakramentu so radi obiskovali. Kolikokrat so klečali pred tabernakelnem in se pogovarjali s svojim Izveličarjem! K temu češčenju najsvetejšega Zakramenta je gotovo mnogo pripomoglo potovanje v sv. deželo, katero so okoli 60. leta storili. Hodili so po tistih krajih, kjer se je bil Jezus narodil, kjer živel in kjer trpel. Tam so se navzeli toliko krščanskega duha, tam si izprosili prelepih čednostij, od Jezusa, čednostij, ki tako lepo dičejo njihovo plodonosno življenje. Opomin Jezusa Kristusa so si postavili kot vodilo v svojem življenju, namreč opomin (Mat. 11, 29): »Učite se od mene, ker jaz sem ponižen in pohleven!«

Kakor so pa rajni skrbeli za svojo dušo, jo dičili in pripravljali za nebeskega ženina, ravno tako je njihovo blago srce želelo izveličanje duš njim izročenihi farmanov. Kako zvesto so s sv. zakramenti bolnike oskrbovali, kako radi jih obiskovali, jih tolažili in jim v nebeskem veselju pripovedovali, a tem ve vsakdo, posebno pa še jaz, ki sem imel priložnost jih spoznati v svoji bolezni, pa tudi v bolezni in pri smrti mojega brata in sestre. Koliko hvaležnega spomina smo vendar dolžni rajnemu za njihovo postrežljivost in ljubeznjivost pri bolnikih in umirajočih! Blag jim bodi spomin! Priskrbeli so rajni vnoti gospod svojim farmanom tudi veliko duhovno veselje, namreč sv. misijon, in to dvakrat. Kolika dobrota so sv. misijoni za faro, ve vsak, kdor je imel priliko, se jih vdležiti.

Veliko skrb so imeli rajni pa za farno cerkev. Vso so olupšali in popravili. Najprvo so jo dali primerno povzdigniti in obokati, potem pa so jo okrasili z okusno slikarjijo. Priskrbeli so cerkvi nove orglje. Okoli cerkve so prostor povečšali, zravnali in z lepim zidom obdali. Tudi so postavili dve krasni kapeli, da o sv. R. T. in o lepi nedelji ni treba šotorov postaviti. Mešna oblačila so bila slaba; gospod so omislili prav dragocena in okusna. Tudi so kupili prav lepo monštranco — z eno besedo: pri cerkvi so skoraj vse ali popravili ali pa na novo priskrbeli. O, blagor njim, kolikorkrat so pač lahko izdihili: Jan. 2, 17.: »Gorečnosti gorim za tvojo hišo, o Bog!« ali pa ps. 25, 8.: »Gospod, ljubim krasoto tvoje hiše, in kraj stanovanja tvojega veličastva«. Gospodu, ki so na zemlji toliko storili za olupšavo stanovanja Jezusovega, bo gotovo na unem svetu povrnjeno tudi s krasnim stanovanjem in velikim zveličanjem.

Ne smem pozabiti, da so priredili novo pokopališče, ga z zelenim plotom ogradili in lep pot do tje napravili. — Predno popis njihovega življenja skončam, naj še omenim njihovega zadnjega sporočila. Vsaki fari, kjer so služili, so sporočili več ali manj denarja za sv. maše in za uboge, kjer pa umrjejo pa 300 gl. za uboge. Svoje lepo posestvo poleg cerkve v vrednosti do 6000 zapustili pa so svojim naslednikom, župnikom Straniškim, proti temu, da vsako leto šest sv. maš za njihov dušni mir opravijo. Spomnili so se pa tudi v svojem sporočilu svoje rodbine in svojih zvestih služabnikov.

Dragi bralce, tako sem ti naslikal v glavnih potezah življenje in delovanje več. g. župnika na Stranicih. Kaj ne, veliko so storili? Na Stranicih so živeli, so delovali in trpeli, Stranice so tudi za glavnega dediča postavili. Veliko hvaležnosti smo jim dolžni. Njihov spomin bo ostal, ko naš že nikjer ne bo. O, blagi gospod, počivajte mirno tam v hladnem grobu, Vaša duša pa naj nad zvezdami pri ljubem Jezusu zasluženno plačilo zavziva! »Blagor mrtvim, ker njihova dela njim sledijo in večni je njihov spomin!« Al. Arzenšek.

Dva nova zvana v Črešnjicah.

Ganljivo slovesnost smo obhajali 11. nedeljo po bink. 21. avgusta v Črešnjicah. Pred svojim odhodom iz te župnije so več. g. Alojzij Kos oskrbeli Črešnjicanom še lepo vbrane zvonove. Imela je do zdaj Črešnjiška farna cerkva sicer 3 zvonove; toda niso bili posebno glasni. Želeli so imeti 4 zvonove, pa največji naj bi bolj glasno pel, kakor poprejšnji. Ljudstvo v Črešnjicah ni premožno. Zato je prihitel Črešnjicanom na pomoč blag sosed iz Frankolske župnije, Jernej Pristovnik. Daroval je edentisoč goldinarjev iz hvaležnosti, ker mu je Marija vselej pomagala iz velikih zadreg, v kojih se je nahajal prav mnogokrat. Začel je z majhnim, a zdaj je premožen mož. Njegovi 4 že omoženi in oženjeni otroci so s tem očetovim darom prav zadovoljni ter so še sami priložili prav znatne doneske. Ostalo so pa dali zraven Čreš-

njskega rojaka č. g. Jožefa Krajnc, provizorja pri Sv. Petru pod gorami, domači župljani in nekateri bližnji sosedu in sicer ljudje vsakega stanu, dninar in posel, kakor posestnik in prevzitar: vsakdo je daroval po svojih zmoglostih z velikim veseljem. Kar je pa tudi mnogo vredno, ljudje so odrajtali svoje obljubljenone doneske veliko poprej, kakor je bilo dogovorjeno.

Eden poprejšnjih 3 zvonov, ki je tehtal 250 kilo ter bil vlit leta 1664, se je zdaj pretil. Vilita sta se iz nova zvonova: največji tehta 954 kilo, manjši pa 296 kilo (toraj blizu 17 centov in manjši nekaj nad 5 centov). Vsi stroški znašajo 2000 fl. Večji zvon ima podobe: Sv. Jernej, Sv. Jožef, Sv. Alojzij pa napis: »Pod župnikom Alojzijem Kos, cerkvenima ključarjema Jož. Krajnc in Blažem Slemenšek sem bil zlit. Jernej Pristovnik mi je največji dobrotnik«.

Manjši pa ima slike: Sv. Cirila in Metoda, sv. Ano in sv. angelja varha. Napis: »Čast bodi Boga na višavah in mir na zemlji ljudem, ki so svete volje«.

Vilita sta nova zvana pri gosp. Albertu Samassa v Ljubljani. Njuna zunanja oprava je prav čedna in lična. Samassov tesar: Jožef Rozman je delal skozi 9 dni strop za zvonove ter rešil svojo nalogo s pomočjo 3 vrlih tesarjev iz Špitaliča prav dobro. Zdaj so vglashljeni Črešnjiški zvonovi v F-dur. Dva ostala stara zvana imata glasove A in F, nova dva pa F in C.

Kakor sem začetkoma povedal, v 11. nedeljo po binkošti smo obhajali slovesnost in zavživali veselja, da so nam novi zvonovi prvokrat zapeli; krščeni so bili že poprej v Ljubljani. Ta dan so došli v Črešnjice več. g. Karol Gajšek, dekan Dobrnski, več. g. Jernej Voh, nadžupnik in dekan konjski, ob enem patron Črešnjiške župnije, potem gg.: župniki iz Frankolovega, Vitanja in Zreč. Več. g. dekan Dobrnski so razložili v svojem zanimivem govoru zgodovino in pomen zvonov. Navzoč je bil tudi slavni naš rojak gosp. profesor Anton Berenšek iz Plovdiva v Bolgariji ter razveselil častite goste z jako primernim in prisrčnim govorom. Povedal nam je, kako tužno je bilo na Bolgarskem ob tistem času, dokler so tamkaj gospodarili Turki; kristjani takrat niso smeli imeti zvonov. Na neki visoki gori, od koder se ni slišal k Turkom glas zvana, pa so zvonili menihi v svojem samostanu in to je privabilo nebrojne trume ljudstva na goro, ki je tamkaj dolgo, dolgo časa ostajalo ter poslušalo te rajske glasove.

Žal, da so Črešnjiški zvonovi tako kmalu zapeli slovo več. g. Alojziju Kos! Lep spominek zapuščja ta blagi gospod v Črešnjiški fari z obhajanjem sv. misijona in s pripravo tako lepega zvonjenja! Bog živi skrbnega dušnega pastirja, pa tudi vse dobrotnike starodavne Črešnjiške cerkve!

—č—

Gospodarske stvari.

Vabilo

h konjski dirki, katera se bode vršila v nedeljo, dne 11. septembra ob 3. uri popoldne [na dirkališči blizu Žalca v Savinjski dolini.

Načrt.

A. Pričetna dirka: Državna darila.

Jednovprežno; enkrat dirkališčino tir = 1 km. za kobile in žrebce III. konjerejskega okoliša, starost ne čez štiri leta. Posestnik mora dokazati, da je njegov konj istinito Savinjskega plemena. Uloga 1 gl. ter so ne povrne. Najmanj pet oglasil.

I. darilo 50 gl., II. darilo 25 gl., III. darilo 15 gl., IV. darilo 10 gl. in vsakemu po eno zastavo.